

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Juhász Béla ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. alperesi képviselő neve jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. június 1. napján kelt 27.P.21.841/2015/18. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. és 22. sorszám alatt, a felperes részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezési kérelme folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 693.300 (hatszázkilencvenháromezer-háromszáz) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2011. október 24-én szolgálati idejének megállapítása végett, 2011. november 30-án pedig korkedvezményes és korengedményes öregségi nyugellátásának megállapítása végett fordult kérelemmel az alpereshez. Az öregségi nyugdíj ellátásának kezdő időpontjaként 2011. november 30-át jelölte meg, hivatkozva arra, hogy majdnem tíz évig korkedvezményre jogosító munkakörben, üvegterméket gyártó szakmunkásként állt alkalmazásban.

Az alperes helyszíni vizsgálatot folytatott a felperes munkáltatójánál, majd a kérelmet elutasította, mely határozatot a felperes fellebbezése folytán eljáró Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Jogorvoslati Főosztálya 5502034/2012/0017. szám alatt helyben hagyott. A döntés indokolása szerint a felperes által hivatkozott időtartamot korkedvezményre jogosító munkakörben eltöltött időként nem lehetett figyelembe venni, mert betöltött munkaköre a korkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében nem szerepel.

A felperes keresete folytán a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 1.M.759/2012/10. szám alatti ítéletével az elsőfokú alperesi határozatot, illetve a másodfokú

határozatot hatályon kívül helyezte. Indokolásában megállapította, hogy a felperes a munkáltatójánál 2001. november hó 19. és 2011. november 29. között karkedvezményre jogosító munkakörben dolgozott, ezért az alperesi határozatokat hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Döntését arra alapította, hogy a felperes indítványra megkereste az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóságot a társadalombiztosítási nyugellátásokról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 8/B. § (3) bekezdésében és az előbbi törvény végrehajtásáról szóló 168/1997. (X. 6.) Korm. rendelet (Vhr.) 7. § (2) bekezdésében meghatározott azonosítási eljárás lefolytatása végett, melynek eredményeképpen megállapítást nyert, hogy a felperes üvegterméket gyártó szakmunkás munkakörben végzett tevékenysége alapján karkedvezményre jogosult, mert munkaköre a ténylegesen végzett tevékenysége alapján a karkedvezményre jogosító munkakörök jegyzékében az üvegipari öntő munkakört követően feltüntetett gépkezelői munkakörrel azonosítható.

Az alperes az új eljárást lefolytatása után 2013. június 21-én hozott határozatával a felperes öregségi nyugdíját 2011. november 30. napi hatállyal havi 125.320 forintban állapította meg, egyúttal intézkedett a határozathozatalig terjedő időtartamra hátralékos nyugdíj és annak kamatai megfizetéséről.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette emberi méltósághoz és szociális biztonsághoz fűződő személyiségi jogát, mely miatt 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Másrészt közigazgatási jogkörben okozott kár címén 1.583.169 forint költség, valamint 4.083.000 forint elmaradt haszon címén bekövetkezett kára és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Megítélése szerint az alperesnek hamarabb kellett volna lefolytatnia az azonosítási eljárást, ennek eredményeként meghoznia a kérelmét kedvezően elbíráló döntést, az alperest mulasztás terhelte ezért az emiatt elszenvedett kárai és nem vagyoni kárral kompenzálható sérelmei miatt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy a perbeli jogvita alapja eltérő jogértelmezés, illetve jogértelmezési tévedés, amely sem személyhez fűződő jogsértés, sem pedig államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló igénynek nem képezheti az alapját. Nem vitatta, hogy nem végezték el az ún. azonosítási eljárást, de helyszíni eljárást folytattak le a felperes munkakörének azonosítása végett. Rendelkezésére álltak továbbá korábbi azonosítási eljárásokban született vélemények.

Állította, hogy a felperes nem tett eleget a kárenyhítési kötelezettségének, mivel munkát kellett volna vállalnia, és akkor el tudta volna hárítani azon károk bekövetkeztét, amelyet az alperessel szemben érvényesíteni kíván. A nyugdíjjogosultság megállapításának ugyanis pusztán az a feltétele, hogy a nyugdíj kezdődőpontjában ne álljon alkalmazásban a nyugdíjat igénylő.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes azzal az eljárásával, hogy anélkül utasította el a felperes karkedvezményes öregségi nyugdíj megállapítása iránti kérelmét, hogy lefolytattatta volna az annak beazonosításához szükséges eljárást, hogy a felperes által betöltött munkakör alapját képezheti-e karkedvezményes nyugdíj megállapításának, megsértette a felperes emberi méltóságát, valamint szociális biztonságra való személyhez fűződő jogát.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 750.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint ezen összeg után 2011. december 1. napjától a kifizetésig járó késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az alperes eljárásának értékelésére vonatkozó döntését a Tny. 8. § (1)

bekezdésére, 8/B. § (1), (3) bekezdéseire, a Vhr. 2. § (1), (5) bekezdés a), b) pontjainak értelmezésére alapította.

Az idézett jogszabályhelyekből azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben a kérelmező által megjelölt munkakör megnevezése nem szerepel a Vhr. mellékletét képező jegyzékben, és arra a következtetésre jut az alperes, hogy a kérelmező által megnevezett munkakör tartalmilag nem azonosítható a jegyzékben szereplő munkakörrel, akkor a nyugdíjbiztosítási alap kezelésért felelős nyugdíjbiztosítási szervhez kell fordulnia azonosítási eljárás lefolytatása végett. Indokolása szerint mivel az alperes nem ennek megfelelően járt el, ezért nem a jogszabálynak megfelelően bírálta el a felperes kérelmében foglaltakat. A felperes által megjelölt munkakör (üvegterméket gyártó szakmunkás) a kordedvezményes nyugdíj alapját képező jegyzékben ugyanis nem szerepelt, és az alperes által lefolytatott helyszíni eljárás során feltárt adatok alapján sem volt megállapítható a jogosultság. Az alperesnek ezért az azonosítási eljárás lefolytatása céljából meg kellett volna keresnie a nyugdíjbiztosítási alap kezelésért felelős nyugdíjbiztosítási szervet, vita esetén nem volt jogosult dönteni, és a helyszíni eljárás csak a tényállás megállapítása körében értékelhető.

Az alperes jogértelmezési kérdésre nem hivatkozhatott alappal, mivel nem a felperes munkakörének beazonosíthatósága volt a releváns jogkérdés, hanem az, hogy az alperes a jogszabályoknak megfelelően járt-e el akkor, amikor saját maga döntött abban a kérdésben, hogy a felperes munkaköre nem beazonosítható a jegyzékben szereplő munkakörökkel és ezért a kérelmet az azonosítási eljárás lefolytatása nélkül elutasította. Az alperesi szervnél kialakult rossz gyakorlat eredményeképpen a kordedvezményes szolgálati idő figyelembe vételét megalapozottan igénylők esetében csak jelentős idővesztéssel és költséggel járó bírósági eljárás után kerülhet sor a nyugdíj megállapítására, ezért erre kimentési okként nem hivatkozhat a személyiségi jogsértés körében.

Ismertette ítéletében a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 84. § a) és e) pontjait, valamint a Ptk. 355. § (4) bekezdését, az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet 2. cikkét. A fenti rendelkezések és a 64/1991. (XII. 17.) AB határozat, 8/1990. (IV. 23.) AB határozatokra hivatkozva kiemelte, hogy az általános személyiségi jog az emberi méltósághoz való jog egyik megfogalmazása, amelyet a bíróságok felhívhatnak az egyén autonómiájának a védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható.

Az alperes azon eljárását, hogy egyértelmű jogszabályi kötelezés ellenére nem járt el a felperes nyugellátása megállapításához szükséges döntés beszerzése érdekében az emberi méltóság megsértésének értékelte. Megítélése szerint hatáskör hiányában, bírósági eljárásra kényszerítve utasította el a felperes kérelmét, akinek nyugdíja megállapítása és folyósítása jelentős késedelmet szenvedett. Ezzel a felperes emberi létezésének vagyoni alapját, megélhetésének forrását alapvető módon befolyásolta, ez pedig a felperes cselekvési szabadságát, mint emberi méltóságát megsértette.

Az Alaptörvény XIX. cikk (1) és (4) bekezdését szintén ismertette ítéletében. Érvelése szerint az Alaptörvény 28. cikke is figyelemmel megállapítható, hogy a nyugellátások elbírálására jogosult állami szerv kizárólag akkor tesz eleget a szociális biztonsághoz való jogbiztosításra való törekvés állami kötelezettségének, amennyiben eljárásával a jogszabály adta lehetőségek keretei között előmozdítja a nyugellátások mielőbbi megállapítását és kifizetését. Ebből az következik, hogy amennyiben a jogszabály ezt előírja, a nyugdíj megállapítása tárgyában eljáró állami szervnek kell beszerezni a vitás kérdés eldöntésére hivatott szerv döntését és határozatát erre kell alapítania. Az állami szerv által kialakított helytelen gyakorlat, amellyel a szolgálati idő megállapításához szükséges azonosítási eljárást a bírósági eljárásra telepítette, sértette a nyugdíj megállapítását kérő szociális biztonsághoz való jogát.

A nem vagyoni kártérítés iránti kérelmet jogalapjában megalapozottnak, összecszerűségében eltúlzottnak ítélte meg. A nem vagyoni kártérítés bírói gyakorlatban kialakult mértékére is tekintettel 750.000 forint és kamatai megfizetésére kötelezte az alperest. Jelentőséget tulajdonított

annak, hogy az alperes, mint nyugellátások megítélésével foglalkozó szerv, annak nyilvánvaló ismeretében járt el a felperes nyugellátása folyósítását késleltető módon, hogy döntése fundamentálisan befolyásolja a felperes életét.

Az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti kereset elbírálásánál a Ptk. 339. § (1) bekezdés és a 349. § (1) bekezdését alapul véve arra a következtetésre jutott, hogy a felperes keresete az okozati összefüggés hiányára figyelemmel megalapozatlan.

Abból, hogy a felperes már a nyugdíj megállapítási kérelmét megelőzően felvette valamennyi felmondott kölcsönszerződésben meghatározott kölcsönt, melynek következtében havi 113.100 forint törlesztési kötelezettsége keletkezett, a rendszeres kiadásai saját nyilatkozata szerint is havi 141.000 forintot tettek ki, arra következtetett, hogy amennyiben az alperes időben megállapította és folyósította volna a 125.300 forintos nyugdíját, abban az esetben sem tudott volna eleget tenni a törlesztési kötelezettségeinek, figyelemmel a váratlan kiadásokra is.

Ezen túlmenően a felperes tényleges kártérítési igénye abban az esetben sem lenne alapos, amennyiben a banki hiteltartozások felmondásán alapuló felperesi kár, és a jogellenes alperesi magatartás közötti ok-okozati összefüggés megállapítható lenne, mivel a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének. Idézte ebben a körben a Ptk. 340. § (1) bekezdését, valamint a PK 36. sorszámú állásfoglalás rendelkezését. A Tny. 18. §-ra hivatkozással megállapította, hogy a felperes jogértelmezésének nem volt alapja, az alperes és a másodfokon eljáró hatóság határozata is egyértelműen tartalmazta, miszerint a nyugdíjjogosultság feltétele, hogy a nyugdíj megállapításának időpontjában ne álljon a nyugdíjazását kérő biztosítási kötelezettséggel járó jogviszonyban.

Az elmaradt haszonnal kapcsolatos kereseti követelést is megalapozatlannak találta. Ebben a körben értékelte, hogy a felperes nem magának az üzletnek a megnyitásához szükséges engedélyekkel rendelkezett, hanem több mint négy éves építési engedélye volt vegyeskereskedés rendeltetésű épület építésére, a felépítmény azonban nem épült meg, és a rendelkezésre álló bizonyítékokkal nem támasztható alá, hogy bármilyen realitása lett volna az üzlethelyiség megépítésének. Elemezte a 2011. július 11-i megállapodás üzleti tervet is, a felperes nyugdíjtakarékban meglévő 750.000 forintjára és a vegyeskereskedés több millió forintos épületének kialakításának, illetve az üzlet beindításának költségeire tekintettel az elmaradt haszon kapcsán sem látta megállapíthatónak az okozati összefüggést. Mindezek alapján az elmaradt haszon címén előterjesztett keresetet is megalapozatlannak találta és azt elutasította. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását.

A 750.000 forint nem vagyoni kártérítést méltánytalanul alacsonynak tartotta figyelemmel arra, hogy az alperes súlyosan jogsértő magatartása bizonyított volt és a felperes ellátatlanul maradt, amely számára nyilvánvalóan anyagi kárt is okozott. A 1,5 évig tartó ellátás nélküli állapot felperest anyagilag és egzisztenciálisan tönkretette, KHR listára került, a mára már visszafizethetlenné vált hitelek miatt felperes nyugdíjának 50 %-át folyamatosan végrehajtás alatt tartják, felperes a jövőre nézve is visszafordíthatatlan súlyos szociális helyzetbe került, az igénye ezért nem volt eltúlzott.

Kifejtette, hogy az érvényesített késedelmi kamatok keletkezéséhez egyértelműen hozzájárult az alperes jogsértő magatartása, és ellátatlansága miatt nem tudta a felvett kölcsönei részleteit fizetni. Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság költségek fedezhetőségével kapcsolatos számítását, édesanyja ugyanis 120.000 forintot meghaladó nyugdíjjal rendelkezett 2015. októberi elhunytáig, kettőjük jövedelme meghaladta volna a 225.000 forintot, amely a havi költségeiket fedezte volna.

Hivatkozott arra, hogy a Tny. 18. §-a az öregségi nyugdíjra jogosultak körét és feltételeit sorolja fel, amelynek egyik pontja sem vonatkozott rá. Előadta, hogy 2012. január 1-jével megszűnt a korengedményes és korkedvezményes nyugdíjazás lehetősége, többször kért ezért tájékoztatást a Társadalombiztosítási Igazgatóság váci fiókjánál, ahol mindannyiszor úgy tájékoztatták, hogy

amennyiben a karkedvezményes nyugdíj iránti kérelme ismételt vizsgálata során megállapítják, hogy a köztes időszakban munkaviszonyban állt, úgy a megszűnt kedvezményes jogcímre való tekintettel, azt már utólag nem veheti igénybe.

Az elmaradt haszonnal kapcsolatban kifejtette, hogy az üzlet építési munkái 2007-2011 évek között részben megvalósultak, amelyre hivatkozott a keresetlevelében, így nem a teljes finanszírozást kellett volna megoldani, hanem csak az üzlet befejezésének a fedezete hiányzott. Üzlettársa 1.200.000 forintot szánt erre a célra, és az általa már megtakarított 750.000 forint együttes összege elegendő lett volna az üzlet beindításához.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat csak részben és hiányosan értékelte, így helytelen következtetéseket vont le. Kérte ezért e körben az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Az ítélet ellen az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

Kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet az emberi méltóság megsértését a jogszabálynál tágabb értelemben vette figyelembe. Az emberi méltóságot az olyan joggyakorlat sértheti, amely dehumanizál, az egyén ember voltát, emberi minőségét vonja kétségbe, illetve a személyeket pusztán eszköznek tekinti, ha az egyén kiszolgáltatott helyzetével visszaélnek, az egyén személyiségének lényegét illetően erős sértés áldozatává válik, erről jelen esetben nem volt szó.

Hivatkozott arra is, hogy csatolták 2016. január 21-én kelt beadványuk szerint a perbeli munkáltatóval kapcsolatban lefolytatott felperes munkaköréhez hasonló „egyéb gépek, berendezések szerelői, javítói” és az üveggyártó szakmunkás munkakörök azonosítási eljárásában született két ONYF döntést. Nem felel meg ezért a valóságnak az, hogy az alperes az azonosítási eljárást a bírósági eljárásra telepítette, hiszen ilyen eljárásokat az ONYF rendszeresen folytatott le a közigazgatási szervek megkeresésére is, jelen esetben azonban ez arra tekintettel maradt el, mert az adott munkáltató gyakorlata előzőleg már ismert volt. Megítélése szerint az Alaptörvény megfogalmazásából nem vezethető le a felperes szociális biztonságához való jogának sérelme.

Az alperes fellebbezése alapos, a felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival nem értett egyet az alábbiakra figyelemmel

A jelen per tárgyat egy hatósági eljárás, elsőfokú jogalkalmazói döntés képezte. Önmagában az, hogy a felperes csak a bírósági eljárás eredményeként jutott a nyugdíjához nem vált ki személyiségi jogsértést, és abból fakadó személyiségi jogi igényeket sem tesz érvényesíthetővé. A felperes jogsérelmét a megrendült anyagi helyzetével hozta összefüggésbe.

A személyiségi jogsértés megállapításához szükséges azonban az alperes személyiségi jogot érintő jogsértő magatartása, az elsőfokú bíróság ezért helytállóan vizsgálta azt, hogy az alperes részéről történt-e olyan mulasztás, ami a Ptk. 75. §, 76. § szerint személyiségi jogsértő magatartásként értékelhető a felperes kérelmének elbírálásával kapcsolatban.

Ennek vizsgálata során azonban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a jogalkalmazó részéről az eljárásával, vagy döntésével megvalósított hatósági jogalkalmazási tevékenység során a bizonyíték mérlegelés és a jogszabály értelmezés eltérő megítélése önmagában nem jogsértő, így személyiségi jog megsértésének megállapítására sem alkalmas. Az esetleges jogalkalmazási tévedés miatt elszenvedett sérelmek orvoslására elsősorban a jogorvoslati rendszer szolgál. Törtetlen a bírósági gyakorlat abban, hogy a súlyos, illetve nyilvánvalóan téves jogértelmezés, kirívóan téves

jogalkalmazás alapoz meg kártérítési felelősséget a Ptk. 349. § (1) bekezdése, Ptk. 339. § (1) bekezdése, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja alapján a jogalkalmazás folytán elszenvedett vagyoni, illetve nem vagyoni károkért (pl. BH2003.236.). Személyiségi jogsértés megállapítására utóbb tévesnek bizonyult döntés miatt is csak ilyen magatartás esetén van lehetőség.

Az elsőfokú bíróság döntését arra a jogszabály értelmezésre alapozta, hogy a Tny. 8/B. § (3) bekezdése egyértelmű a tekintetben, hogy a jogszabályhely alapján lefolytatandó, ún. azonosítási eljárás minden esetben kötelező már az elsőfokú szerv számára, az a bíróságot is köti. Továbbá arra a feltevésre, hogy rendelkezésre álltak az elsőfokú alperesi eljárásban már azok az adatok, ami alapján az azonosítási eljárás a felperesre kedvező elbírálást nyert volna.

Ezzel szemben a helyszíni jegyzőkönyvek, a nyugdíjbiztosító másodfokú határozata, illetve szakvéleménye, a munkaügyi bíróság ítélete, valamint a Tny. 8/B. §-a alapján az alábbiak voltak megállapíthatóak.

A felperes munkakörének megnevezése (üveggyártó szakmunkás) a Vhr. mellékletét képező jegyzékben kétség kívül nem szerepelt. Önmagában azonban ez nem elegendő ahhoz, hogy az azonosítási eljárás lefolytatása szükségessé váljon: a Tny. 8/B. § (3) bekezdés értelmében vita felmerülése esetén szükséges lefolytatni az azonosítási eljárást. Az a tény, hogy a kérelmező által megjelölt munkakör nem szerepel a Vhr. mellékletét képező jegyzékben, még nem teremt az elsőfokú eljárásban vitás helyzetet. Az elsőfokú hatóság a kérelem megalapozottságát a rendelkezésére bocsátott és beszerzett adatok alapján bírálja el, a kérelmezővel nem áll vitában.

Az azonosítási eljáráshoz továbbá szükség van arra, hogy a konkrét érintett által végzett munkafolyamat feltárható legyen annyira, hogy arról szakmai állásfoglalást lehessen adni. A Vhr. melléklet alapján korkedvezményes nyugdíjra való jogosultság nem pusztán a munkakör megnevezése, hanem a hozzá tartozó, következő oszlopban szereplő, munkafolyamat leírása (jelen ügyben: a kemencéből az üvegolvadék kiemelése, öntőasztalhoz szállítása, folyékony üveg hengerek közé öntése, hengerelés, formapréselés végzése, automata gép üzemeltetése, kezelése, forma cserélése, fritt szállítása), illetve az ágazati hatály pl.: építőanyagipar, nehézipar kérdése alapján bírálható el.

Az alperes a tényállás megállapítása végett a helyszíni szemlét lefolytatta, az alperes által folytatott 2012. januári helyszíni szemle jegyzőkönyve tanúsága szerint nem állt rendelkezésre egyéb adat, csak az ügyirathoz addig csatolt okmányok. Az hogy az eljárás ennek a szakaszában további tények nem voltak feltárhatóak, nem az első fokon eljár alperes terhére esik. Az alperestől elkülönült jogi személy másodfokú hatóság eljárása, a másodfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok, lefolytatott helyszíni szemle eredménye, a tényleges munkafolyamat leírását, kockázatok megjelölését is tartalmazó üzemvezetői leírás, az alperes elsőfokú eljárása és döntésének személyiségi jogsértő jellegének vizsgálata során nem vehető figyelembe.

A felperes esetében a munkaköri megnevezésből (üveggyártó szakmunkás) semmilyen következtetést nem lehetett levonni. A csatolt egyedi ügyben született azonosítási eljárásban 2009. május 5-én kelt véleményben ez a munkakör nem jelent korkedvezményt, a foglalkoztató által igazolt munkakör nem valós. A korkedvezmény feltétele, hogy a dolgozó teljes munkaidejében a kemence által megolvasztott üvegolvadék sugárzó hőjének van kitéve (9/A).

A felperesi munkakör leírásban a speciális felelőségek között szerepel a ballonfúvó gépbeállító, ami a kemence közelségére utalt, ugyanakkor a másodfokú határozat és az abban is idézett 2012. áprilisi helyszíni jegyzőkönyv szerint, a munkaügyi nyilvántartás és a Felvételi lap alapján „egyéb

gépek, berendezések szerelői, javítói" besorolású munkakörben foglalkoztatták segédgépesként, FEOR száma is ennek felelt meg. Arra pedig helyesen hivatkozott az alperes, hogy erre a besorolású munkakörre már rendelkeztek korábban azonosítási eljárás eredményeként született 2010. február 12-én kelt állásfoglalással (9/A). A fenti karbantartói jellegű munkakör nem utalt a munkaidő teljes tartama alatti olvadékhőnek való kitettségre.

Fenti adatok alapján, erre a felperesi munkakörre vonatkozóan az elsőfokú hatóság részéről az azonosítási eljárás mellőzése és a kordedvezmény igazolatlanságára vonatkozó első fokú hatósági döntése nem tekinthető sem mulasztásnak, sem kirívó jogalkalmazási tévedésnek sem.

A munkaügyi bírósági határozat és a nyugdíjbiztosító bírósági eljárásban csatolt véleménye alapján az is megállapítható volt, hogy a nyugdíjbiztosító Nyugdíj-szakigazgatási Osztálya, az első fokú hatóságnál is rendelkezésre álló munkaköri leírás mellett a bírósági eljárásban meghallgatott tanú vallomása, az alperesi határozat elleni fellebbezést követően megkeresésre 2012. április 4-én készült helyszíni jegyzőkönyv, valamint a felperes által ténylegesen végzett munka alapján állapította meg azt, hogy a felperes ténylegesen üvegipari öntő gépkezelő munkakörnek felel meg. Ezen adatok alapján pedig arra sem lehetett következtetni, hogy az alperes által esetlegesen - az üzemvezető részletes leírásával kiegészített második szemle, a perben meghallgatott tanú meghallgatása előtt - kezdeményezett meglévő, szerelői, javítói munkaköri besorolásra is utaló iratok alapján lefolytatott azonosítási eljárásnak is felperesre kedvező lett volna az eredménye vagy a szükséges tényadatok hiányában eredménye lett volna.

A fenti peradatok alapján aggálytalanul csak az volt megállapítható, hogy a másodfokú eljárás, illetve a bírósági eljárás során kerültek feltárára azok a tényadatok, amelyek alapján a tényleges munkavégzés megállapítását követően az azonosítási eljárás a felperesre nézve kedvező eredménnyel zárult.

Ezen felül a Tny. 8/B. § (3) bekezdése olyan eljárási jogszabálynak sem tekinthető, mely egyértelműen az első fokú bíróság által kifejtett tartalom szerint értelmezhető, az eltérő értelmezés ezért kirívó jogalkalmazási tévedésnek minősülhetne. A Tny. 8/B. § (3) bekezdésének „vita” felmerülése, nyugdíjbiztosítási szerv „dönt” kifejezései nem utalnak arra, hogy az elsőfokú hatóságnak minden esetben kezdeményeznie kellene a „döntés” beszerzése iránti eljárást, amikor a kérelmező munkaköre nem szerepel a mellékletben. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben továbbá az Alaptörvény 28. cikkével sem egyeztethető össze az olyan értelmezés, miszerint a Nyugdíjbiztosítási Alap kezeléséért felelős nyugdíjbiztosítási szerv döntése (a gyakorlatban állásfoglalása, véleménye) a bíróságot is kötné. Különös tekintettel arra, hogy jelen ügyben is ugyanannak a szervnek (Országos Nyugdíjbiztosító Főigazgatóság) a Nyugdíj-szakigazgatási és Ügyvitel-szervezési Főosztálya hozta meg a szakmai véleménynek nevezett döntést, mint amelynek a Jogorvoslati Főosztálya másodfokon a felperes fellebbezését elbírálta. A BH. 2010. 225. számú jogeset sem támaszt alá ilyen jogszabály értelmezést.

A másodfokú bíróság csupán megjegyzi, hogy a perbeli ügyben a bírósági eljárás során beszerzett nyugdíjbiztosítási vélemény tartalmából nem állapítható meg az sem, hogy a Tny. 8/B. § (3) bekezdésének megfelelően a munkakör (munkahely) alapján feladatkörrel rendelkező miniszter véleményét is beszerezték, az ágazatilag illetékes szakszervezet szakmai véleményére is csak utalás történt a tájékoztatásban. A jogszabály kialakult gyakorlata alapján sem lehet az azonosítási eljárás eredményeként született döntésnek véleményezésnél, állásfoglalásnál nagyobb, bíróságot kötő joghatást tulajdonítani.

Az elsőfokú bíróság azonosítási eljárás elsőfokú hatóság általi automatikus alkalmazásának

kötelezettségére, az állásfoglalás kötő erejére, illetve ezzel összefüggően kirívó jogalkalmazási mulasztásra vonatkozó álláspontját a másodfokú bíróság ezért a Tny. 8/B. § (3) bekezdése, a Vhr. idézett melléklete, és a feltárt tények alapján nem osztotta.

Fentiek alapján az alperes, mint elsőfokú hatóság az okból, hogy az azonosítási eljárást az adott ügyben nem folytatta le, nem követett el olyan jogsértést, vagy kirívó jogalkalmazási tévedést, ami a Ptk. 75. §, 76. §-a alapján személyiségi jogsértést, illetve a Ptk. 349. § alapján vagyoni vagy nem vagyoni károkért való felelősségét megalapozná, ezért az így elszenvedett sérelmek kapcsán személyiségi jogsértés megállapításának, vagyoni nem vagyoni kártérítésnek sem volt helye.

A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság egyebekben helytállóan utalt arra, hogy a Tny. 18. § alapján csak a megállapítás kezdőidőpontjában feltétel a munkaviszony hiánya, ez a felperest az elhelyezkedésében nem korlátozta.

Az alperes fellebbezése eredményes volt, ezért a felperes fellebbezése a kártérítési és nem vagyoni kártérítési igényei elsőfokú hatósággal szembeni igényérvényesítési jogalapja hiányában nem foghatott helyt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján és a keresetet teljes egészében elutasította, a kereset elutasítására és az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezéseket helybenhagyta, figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság perköltségről a felperes teljes pervesztességének figyelembe vételével határozott [Pp. 78. § (1) bekezdés].

A fellebbezés eredményre vezetett, erre tekintettel az alperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), és (6) bekezdése alapján, az elsőfokú eljárásban megállapított díj figyelembe vételével mérsékelt összegben megállapított 50.000 forint jogtanácsosi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperest.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. december 16.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró